

HARLEQUIN®

King

EMILIE ROSE

MILJONÄRI
SÜNDSETU
ETTEPANEK

007
NOVEMBER

Proloog

„Kas sa pead tõesti abielluma iga naisega, kellega sa magad?” Seda küsis oma isalt Franco Constantine. Ta kõndis Avignoni lähistel perekonnale kuuluva lossi saalis raevunult ringi. „See naine on minust noorem.”

Isa kehitas õlgu ja naeratas vana narri juhmi naeratust. „Ma olen armunud.”

„Ei, papa. Sa oled küümas. Jälle. Me ei saa endile lubada veel ühte sinu kulukatest lahutusprotsessidest. Meie sularahareservid on Midas Chocolates'i laiendamisel kokku kuivanud. Tänu jumalale, kui sa keeldud abielueelsest lepingust, siis aga anna kõik mulle üle vaadata, enne kui sa temaga abiellud ning paned hädaohtu meie äri ja perekonna valdused, tehes vea number viis.”

Armand raputas pead. „Angeline ei ole viga. Ta on õnnistus.”

Franco oli kohanud nimetatud naisolevust lõunasöögil. Too ei olnud ingel. Kuid oma eelnevatest kogemustest teadis mees, et ta isa ei võta kedagi kuulda, kui naine on ta ära võlunud. „Ma pole nõus.”

Armand jättis oma käe Franco õlale. „Franco, mulle ei meeldi näha, et sa nii kurb oled. Selge, et su endine naine oli isekas tüüp, kuid kõik naised ei ole sellised.”

„Sa eksid. Naised on kahepalgelised ja äraostetavad olevused. Ei ole midagi, mida ma tahaks selle käest, keda ma osta ei saa.”

„Kui sa lõpetaksid kurameerimise rikkaste ärahellitatud naistega ja leiaksid kellegi, kellel on traditsioonilised väärtused nagu Angeline'il, saaksid sa naise, kes armastaks sind sinu enese ja mitte sinu raha pärast.”

„Vale. Ja kui su armuke armastab sind ja mitte su vara, siis heidab ta su eemale, kui sa oled enda laostanud, ning kui su ind vaibub ja naise advokaadid aktiivselt tegutsema asuvad, ei kavatse ma enam *jälle* su kinnisvara peale laenu võtta, kauplusi sulgeda ega töötajaid vallandada.”

„Kui sa tahad nii väga kontrollida Constantine'i osakut, siis abiellu.”

„Oma uuesti abiellumisega ei sea ma perekonna varasid ohtu.”

„Ja kellest saab pärija? Keegi, kes kõik selle pärib, kui sind ja mind enam pole?” Armandi käeviibe osutas lossile, mis oli olnud perekonna omand juba aastasadu.

Midagi isa hääletoonis pani Franco kõrvu teritama. „Kas Angeline on rase?”

„Ei. Kuid poeg, sa oled kolmekümne kaheksane. Praegu peaksin ma juba lapselapsi põlvedel kiigutama. Kuni sul pole tahtmist meie mõisale pärijaid muretseda, arvan ma, et vahest peaksin seda tegema mina. Angeline on vaid kolmekümnene. Enne oma surma võiksin temaga saada veel poegi ja tütreid.”

„Sa ei mõtle seda tõsiselt. Sa oled seitsmekümne viiene.”

Isa heitis talle karmi pilgu. „Kui sa abiellud enne minu septembris toimuvat pulma, siis kirjutan ma kõik sinu nimele. Kui mitte, siis...” ta laiutas käsi ja kehitas õlgu, „võtan ma ohjad enda kätte.”

Francol poleks raske leida naist, kellega abielluda. Kes iganes ta tuttavatest nõustuks, kuid tema endise naise reet-

mise vari saatis teda endiselt. Ta oli olnud noor armastusest sõge lollpea, pime Lisette'i vigade ja reetlikkuse suhtes. Enam ei laseks ta niimoodi ühelgi naisel end petta, mitte kunagi. Abiellumine oli välistatud.

Ta seisis isaga silm silma vastas. „Kui ma leian ühe neist müütilistest eeskujudest ja tõestan, et ta on sama saamahimuline nagu ülejäänud tema soo esindajad, siis kirjutad sa Constantine'i valdused ilma minupoolse abieluparoodiata minu nimele.”

„Kuidas sa seda täpselt tõestad?”

Jah, kuidas? „Ma pakun talle miljon eurot, kui ta laseb kasutada kuu aja jooksul oma keha, ilma et oleks juttu armastusest ega abiellumise võimalusest. See summa on vaid murdosa sellest, mis iga su lahutus meile maksma on läinud.”

„Ma võtan su tingimused vastu, kuid ära puikle kõrvale sellega, et leiad võimatu naise. Ta peab olema keegi, kelle sa leiad kütkestava olevat ja kellega sa magada tahad, ning see, kellega sa sooviksid abielluda, kui ta poleks ostetav.”

Naine, kes ei oleks ostetav. Sellist looma polnud olemas.

Olles oma võidus kindel, sirutas Franco käe välja kokkulepet kinnitavaks käepigistuseks. Võit ei saa olema mitte ainult magus, vaid ka kerge, ja isa kõige viimane parasiit ei saa võimalust pista oma nokk perekonna varalaekasse ja see tühjaks imeda.

Üks

„*Le chocolat qui vaut son poids en or*,” luges Stacy Reeves valjul häälel kullatud kirja poeaknal. „Mida see tähendab?” küsis ta oma sõbrannalt Candace’ilt ilma et oleks tõstnud pilku kullaga ääristatud vaagnatele välja pandud isuäratavalt šokolaadivalikult.

„Šokolaad, mille kaal on kulda väärt,” vastas kerge akt-sendiga läbi ja lõhki mehine hääl. Candace see küll ei olnud.

Üllatunult tegi Stacy oma sandaalides jalgadel poolpöörde. Ohhoo. Unusta šokolaad. Tema ees seisev tumedapäine sinisilmne kompu nägi küllalt hea välja selleks, et ta nahka pista.

„*Mademoiselle*, kas te sooviksite veidi maitsta? See on minu poolt.” Härra Suurepärase osutas käega poeuksele. Tema varrukasuust paistis hõbedane paberõhuke kell. Plaatina, oleks naine võinud kihla vedada hästiistuva rätsepa-ülikonna järgi. Nendele laiadele õlgadele, kitsastele puusadele ja pikkadele jalgadele ei oleks kaubamajast leidunud midagi nii sobivat.

Mis sellest, et Stacy oleks täna õhtul unistanud šokolaadilimpsimisest pigem mehe sügavast lõualohust, oli ta raskustega selgeks saanud, et kui miski paistis liiga hea, et tõsi olla, siis nii see oli. Alati. Võluv seksikas võõras, kes pakub tasuta gurmeešokolaadi, pidi olema keegi teine, sest peened poisid selliste praktiliste raamatupidajate vastu nagu Stacy, huvi ei tunne. Ja naise lihtne lilla päikesekleit ja kerged

sandaalid polnud kraam, millele oleks kohta meeste fantaasiates.

Stacy vaatas Boulevard des Moulins'il, ühel Monaco vürstiriigi poetänavaist, sõbrannat otsides ringi. Candace'i ei paistnud kusagilt, kuid Härra Meelepärase kuju ja pakumise taga pidi olema just tema. Sõbranna oli heitnud nalja selle üle, et leiab nelja nädala jooksul igale oma pruutneitsile veel enne oma pulmi peigmehe. Vähemalt Stacy oli arvanud, et ta teeb nalja. Kuni praeguse hetkeni.

Stacy kallutas pead, silmitses kõnesolevat meest ja kinkis talle mesimagusa naeratuse. „Kas teie see roll mõjub hästi ameerika turistidele?”

Mehe silmapaistvalt meelaste huulte nurgad tuksatasid ja paksude sirgete kulmude all asuvates silmades vilksatas huumorisäde. Ta surus oma sõrmuseta vasaku käe rinnale.

„*Mademoiselle*, te haavasite mind.”

Mehe hea välimusega kaasnes eepiline iseloom. „Ma kahtlen selles sügavalt.”

Stacy silmitses uuesti ümbrust, otsides oma kadunud sõbrannat. Mis iganes oleks olnud parem kui raisata siin oma aega, himustades seda, mida tal pole võimalik saada. Nimelt *teda* või viiedollarilist – olgu see siis eurodes – kompvekki.

„Te otsite kedagi? Vahest armukest?”

Armukest. Vaid sellest, kuidas ta kuulis meest r-i pöristades seda sõna lausuvat, tuli talle kananahk ihule.

„Sõpra.” Seda, kes alles paar hetke tagasi ta selja taga oli seisnud. Kindlasti oli Candace kadunud ühte neist lähedal asuvaist vanamoodsaist poodidest, kas siis selleks, et osta pulmakraami, või hoopis selleks, et piiluda, kas tema mahitatud kohtumine teoks saab. Pealekauba oli peatus šokolaadipoes olnud Candace'i mõte.